

Jan Eggum

"eneboeren"

Visit "[eneboeren](#)" on MotoLyrics.com

Han slo seg opp et skur av skrot på fimsiden av fjellet,
der ingen stier stakk seg fram og intet fly falt ned.
Hans kall var kastet, goder glemt. Sin far lot han
fortelle:

Han ville vekk fra verden, fri som fugl og fylt av fred.
Det var så vakkert vår.
Han tro blant tause trær.
Skulle han nå Nirvana i natt?

Han borte ble fra blokk og by, men nå var han alene.
Og satt i siv og sand og snø og spiste bark og bær.
Og snøen var så skjønn i sol og plantene så pene.
Han hyllet hav og himmel og naturen norsk og vår.
Det var så vakkert vår.
Han sang med spurv og stjer.
Skulle han nå Nirvana i natt?

En dag han tok sin tredje tur, fortapt i sine tanker,
kom han forbi et heslig hus på toppen av en nut.
Det lignet på hans eget hi, av hull og plåne planker.
Han stusset smøtt, men skvatt da det kom en kvinne
ut.
Det var så vakkert vår.
Hun klatret uten klær.
Skulle hun nå Nirvana i natt?

Det gikk en time, trolig tre, men fjellet var i flamme.
En eremitt fra ensom egn ble galen av sin glødd.
Med doven dyd tok bruden bad, han stupte med det
samme.
En eneboer falt i eneboerinnens skjød.
Det ble så vakkert vår
da han ble henne kjær.
De hadde glemt Nirvana på en natt!

Moralen er: Nirvana er for den
som tår seg ensom i sitt liv!

